שיחה עם ח"כ חנן פורת

המנהיגות בשקיעה, על הציונות הדתית לשמש אלטרנטיבה

מאת שאול שיף

ח"כ חנן פורת מהליכוד מצהיר לחשיר את הכפפות ולחדול לכתן על הגן של „ילד טוב — ירושלים". בשיחה עמו על אקטואליה, אין הוא חוסך שבטו מראש הממשלה, יצחק שמיר ומהליכוד כולו שבעבר כל כך רצה ב־יקרפ. הוב פורת מאמין בכל־זאת ב־יישותו כי הגיע הרגע שעל המחנה הדתי־לאומי לחדול מלהיגרר ולהפוך למוביל הלאומי.

השפות היינו שייים לעימות בין מתנחלים לבין חיילי צה"ל, זאת שחרור שבמשך תקופה מסוימת היתה רציפה, לפחות בשיחות הזה. אם אני טועה, היה מקובל על רוב חשוי „גוש אמוי נים" שקם צה"ל לא מתקדים?

זוהי מציאות אימתה ונוראות, ואני שמח שהתקרית הזו המתיימה בלי נילויים פיזיים של אלימות. עלי לומר שאני מתקשה לדרת לסוף דעתו של שר הבטחון, כיצד הוא לא גילת רגישות מיניממלית במוצרי שכל אדם מישראל מבין אותה במשמרת. על מה בכלל היה מדובר? על הקמת בל־עד לזכרו של יהודי שנרצח. תנובאי היתה, שהרבה חיילי צה"ל נפלו בלבנון ולא הקימו להם גלעד... זהי החלטה לעדכן את שר הביטחון כי עשרות גלי עד הוקמו בלבנון, ואני מדבר על מן שידוע לי. ההחלטה על הקמת הגל־עד הולמת גם את מה שאמרו חז"ל „מת מצוה קנה את מקומו.

היתה לי פגישה עם בני משפחת הנרצח אדרי. ראיתי את סבלם וכאבם וזאת למרי דתם הנהדות, כי ראשרו להם לעשות את המעשה המיניממלי" הזה למען יקירם. על מת מדובר כאן בסך הכל?

מרדכי שלא יגישו בקשה רשמית בכדורה מפורטת על הצורם להקים גל־עד?

הוגשה בקשה והיא נדחתה. נימוק ה־ החייה קשה לעכל: „אותו: שהעיבים יחללו

אותו וכי לא ניתן יהיה לשמור עליו. הדי לך האבסורד: מתוך רצון להגן עליו הם בעצמם מחללים אותו... אבל זירת העימות היתה במקום הכי לא מתקבל על הדעת.

אני חייב לציין, כי בכל הפרשה הזו נת־ גלה ראש הממשלה במלוא חולשתו. דיברתי אתו ביום רביעי בחצות הלילה וביקשתי ממנו שיכנס את הישיות האת הביניהן. ואתי מן השניים: אם לא עשה דבר, זהי עדות על חולשה גדולה ואם שר הביטחון לא נענה לו, זה מדבר בעד עצמו. הוסר ההתחשבות של שר הביטחון ממש מקומתו.

יחד עם זאת עלי לקבוע, כי העימות הזה, אינגו משקי מציאות כלל־ה. אבל, בהחלט צריך לומר שהחמונה בכללותה עגומה למדי ונראה לי שהתהליכים המדיניים שהליכות הולך ומסתבך בהם (ועידה בחסות שתי המעצמות או האו"ם, ועידן בהזדרות בישי"ע) עלולים להביא להתמוטטות של כל המערכת המדינית שלנו.

בחירות היום בישי"ע כאשר ת„אינתיפאדה" משתוללת, פירושן שאשי"ף יקבע את כל ה־ נציגים. הם יעמדו בתור לקבל „הכשר" מ־ אש"ף, ומי שלא יתמוך במרור העמוד, יסולק מן הדרך או כלשון עדכנית: „יסולק בידי צבי עמרי, חבר ועידן גואל ועושה שרות גורא לכל מגמת אחרוניות בישי"ע.

בעניין ארץ־ישראל. לא אתייחס להתבטאות של אולמרט, גם אני מסכים שיש צורך לתחכם את עיתות הלחמה אבל, מי שאינו מבין שצריך לנקוט מדיניות הרתעה תרשה חס על הנער הבוהת אחר ידי אבנים, ומסכן במעשהו חיי יהודים, הרי הוא בבחי־ נת „כל המרחם על אכזרים סופו שיתאכזר על הרחמנים..." כי נער־כזה שצלחה דרכו תראי יצלב לזורק אבנים.

הציונות המסורי הוא שאין לגלות שום ויי־ תור רשום חולשה עד למימר ת„אינתיפאדה". המפחה נמצא בירידתם של המסיתים, ת־ מציתים ומידי האבנים.

התשתי הבטחון חוק בעניין זה, ולפיה כל אדם שמעלי מתור מבע תובלני עזיין ומגע באבן, אנרוף והבתה באזרחי המדינה, עוב־ שר יהיה למעלה משנת מאסר — יגורש.

אבל הדרשם שאפשר לקבל מגוו־ פים משתוניים הוא שהרשאני השמחים הקרבים אינם תרשאים עוד להתקשת עם כוחות הביטחון ואינם תרשאים גם להיפגע ולהחזיר?

התמדה זהו איזה מקובלת עלי. אין ספק שמדיניות ענשה מיידית מתתיעה ומתירה, תהיה אפקטיהיות כלפיהם. מדיניות זו צריכה לתיות מכוונת בראש וראשונה לא רק כלפי המבצעים בפועל, אלא כלפי המסיתים ה־ מובילים את ת„אינתיפאדה". על־פי מידע בדוק תבע בשפתו השביב את גירושם של כמה מאות ערבים הכלולים בקטגוריה הנ־"ל, תוך צינון מפורט של שמותיהם ותפקידם. אי־ לו היתה משאלה זו מתגשמת באופן נחוש ומידי, אפילו חיים, היתה ת„אינתיפאדה" מוכה אנושות.

התנהגה חסרה עון

סקרקרתית כמו אותה מפיית אשכנזי ?

האשכנזי היא בהחבטה, שאין לה השה לבצע פעולה תקיפה מעין זו. אני חושש שהצימוק לאי־נקיטת צעד זה, אינו נובע משיקולים בטחוניים, אלא רק מחשש מה יאמרו הגו־ יים. התמצאות היא שבמקום מאות מגורשים, תולכים ומעטברים מאות הרוגים.

אם הדברים יימשכו בקצב הזה ובתלשה הזו, אני רואה חזות קשה מאוד לעתידם של האוכלוסין הערבים. תולך ונגבר מצב שבו אין אפשרות להבחין בין ערבים התומ־ כים ב„אינתיפאדה" לבין המסתייגים ממנה, פולם באותה הקלחת. במציאות כזו, אני בושה ולא מתוך שמחה הסריט שלפיו ה־ „אינתיפאדה" התמשכות האשורניה בה שרוי העולם הערבי עלולות להביא למלחמה ש־ אליה הצטרפו גם ערביי ישי"ש למערכה צב־ אית נגדנו, בסיטואציה כזו, עלול להתגשם הכתוב: „והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא אל שונאינו ונלחם בנו ועלה מן ה־ ארץ". ודי להסיפא...

הכיצד אתה תבריך משלימים עם האיבור שהשילה מחלקת התתשבות של הסוכנות היהודית על „אמנות־ להקים ישוב בגליל המנוב?

אני אינני יודע אם זו מדיניות פורמלית, אבל בפועל זה המצב, זוה מצב של תרפה. מחזיקים את החבל בשני קצותיו. מצד אחד באים בטענת „למה לא הולכים לגליל המנוב ומצד אחר, כאשר פונים בבקשת ליישב את המקומות האלה — פוטלים אותה. זאת מתוך עקצנצית „ועדת גבתי" לחלק את האדמות לפי החלוקה המסורתית ולא על־פי הבחינה של היכולת למפש.

צריך לציין שהן בנגב (קדש ברנע) הן בדרום הר חברון (יתיר) הן בנגב (לבנה) הן בגליל (במצפה נפוטה) — „אמנות־ התיכה עצמה והישובים שם עובדים יפה ועומדים יפה במבחן.

אם מותר לשאול מה היה נושא שיחתך עם שר החקלאות, אברהם כין־עזר, שארצה זמן מה רב ?

מבוקת התתשבות החקלאית התתיקה „בצלילה". אפר לי שזהא מוכן לאמץ את התכסה שהמציא־ לי התמה עם הליכות בעניין הזה. הוא גילה לי שאימץ את תוכנו אלא שהליכות מוזלזל בתכסה הזה ואינו מוכן ל־ קיימו. יכול להיות שהגישה השגוי שהליבו